

си и разказаха много подробности по тая случка. Калинъ не слушаше, бѣше отишелъ до лодката и поправяше нѣкои букви. Съвсемъ неочаквано той ме запита:

— Господинъ подпоручикъ, колко километра има отъ брѣга до Тасосъ?

Казахъ му точното разстояние.

— Колко е далеко! — каза той. — А като гледашъ, ще речешъ, близо е. Водата лъже.

— Ханджаръ тѣй се и загуби, — продължаваха разговора си войниците. — Може да е отишелъ съ тѣхъ. Твърде бѣше се сприятелилъ съ годеницата.

— Не е голѣма загуба, — обади се троснато Пантелей. — Нищо че Ханджаръ се изгуби. Азъ пъкъ мислѣхъ, че и Калинъ ще пропадне!

Войниците се засмѣха, но Калинъ не обърна внимание, като че това не се отнасяше за него. Морето бѣше тихо и гладко, като застинало стъкло и ослѣпително блещѣше подъ слънцето. Само въ подножието на Тасосъ то бѣше тъмно, изпълнено съ зеления мракъ и масления блѣсъкъ на застояла вода, защото тамъ дълбоко се оглеждаха високитѣ планини на острова. Калинъ гледаше нататъкъ и тихо, като че за себе си повтори:

— Колко било далеко!